

เชิตรัก
มังกร
ซ่อนเงา
Kings 2

ทองซังจยาทอง 狂上加狂 เต้ยม

Apple a Day ๒๒๒

คำนำ

เนี่ยชิงหลินนางเอกของเราเป็นพวกใช้ชีวิตเรียบง่าย กิน ดื่ม อ่าน นิยาย นั่งหลับบนบัลลังก์ ราชกิจไม่ต้องดูแล ปล่อยให้ราชครูเว่ยดูแล ไปทั้งหมด ทว่านางที่ใช้ชีวิตเช่นนั้นก็ยังฝันที่จะได้ออกไปใช้ชีวิตข้างนอก หลุดพ้นจากสายตาจับจ้องของเว่ยเหลิ่งเหยา ทว่านางไม่ได้รู้ตัวแม้แต่ร้อยละหนึ่งเลยว่าเธอรู้แล้วเรื่องที่ว่านางเป็นสตรี

ขนาดตอนที่ยังไม่รู้เว่ยเหลิ่งเหยาก็มองเนี่ยชิงหลินเป็นคนของตนเองแล้ว ยามนี้ยิ่งรู้ว่านางเป็นสตรี ถึงนางไม่รักเขาก็พร้อมให้นางเรียกเขาว่า 'สามี' มาร่วมติดตามกันล่ะว่าเว่ยเหลิ่งเหยาที่มักซี้หึงโมโหร้ายไปเรื่อยจะใช้วิธีใดมัดใจเนี่ยชิงหลิน และจะทำไมอย่างไหนให้เนี่ยชิงหลินใช้ชีวิตในฐานะสตรีได้อย่างออกหน้าออกตา หากอยากรู้แล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เว่ยเหลิ่งเหยาได้ยินดังนี้ นัยน์ตาหงส์เรียวยาวของเขาก็สอ
เจตนาร้ายทันใด เขาหรีตาลงเล็กน้อยพลางพูดว่า "ฝ่าบาททรงไม่มั่นใจ
ว่าในภายหน้าจะมีทายาทได้หรือ นี่กำลังสงสัยในความสามารถของ
กระหม่อมหรือพะยะค่ะ หลังจากฝ่าบาทฟื้นฟูพระวรกายดีแล้ว กระหม่อม
ย่อมพยายามอย่างสุดความสามารถ ร่วมเรียงเคียงหมอนกับฝ่าบาท
ทั้งวันทั้งคืน จะปรนเปรอพระวรกายของฝ่าบาทไม่ให้ว่างเว้น ไม่ทำให้
ภาวะหยินหยางเสียสมดุลไปได้" เขากล่าวด้วยสีหน้าจริงจังต่อว่า "สำหรับ
น้ำมนต์นั้น บุตรไม่ต้องดื่มก็จริง แต่ 'สามีของเจ้า' จะไม่กระหายบ้างหรือ..."

สิ้นสุดคำพูดหยาบคายในตอนท้าย นางก็ถูกริมฝีปากบางประกบ
ปิดไว้แล้วแทรกคืบเข้าไปในปาก

แนะนำตัวละคร

- * เนียซิงหลิน องค์หญิงที่ต้องปลอมตัวเป็นบุรุษมาเกือบทั้งชีวิต มีหน้าซ้ำวันหนึ่งกลับได้ขึ้นเป็นถึงฮ่องเต้
- * เว่ยเหลิ่งเหยา ท่านราชครู ยึดอำนาจจากฮ่องเต้พระองค์ก่อน เชี่ยวชาญทั้งบู๊และบุ๋ มองราษฎรเป็นสำคัญ
- * เก่อซิงหย่วน บุตรชายรองเสนาบดีกรมอาญา เป็นสหายวัยเยาว์ ของเนียซิงหลิน มาร่วมสอบสวนนางด้วย
- * ซันหมัวมัว นางกำนัลคนใหม่ของเนียซิงหลิน ฟังคำสั่งของ ราชครูเว่ย เป็นคนเข้มงวดเจ้าระเบียบ
- * ชิวถูเลีย องค์ชายองค์เล็กแห่งเผ่าซงยงหนู มีประสบการณ์ ในกองทัพมาก หัวใจซิดตำเ่วย

33

อันเด็ยเออร์ตักใจจนทำอะไรไม่ถูกกับการปรากฏตัวอย่างกะทันหัน
ของพญายมผู้นี้

นางไม่ทันได้ตอบอะไรกลับไป เว่ยเหล่งเหยา ก็ตาไวสังเกตเห็นว่า
ยังมีวัตถุอื่นอยู่ในกระถางไฟด้วย

อันเด็ยเออร์มองตามสายตาของเขาไปก็ใจหายวาบ สิ่งของที่
กระเด็นออกมาจากกระถางไฟยังมีวัตถุรูปร่างเหมือนเจ้าแท่งนั้นของ
เด็กหนุ่มที่ทำจากน้ำยางไม้ นั่นด้วย...

อันเด็ยเออร์รีบพุ่งเข้าไปคิดจะยึดของสิ่งนั้นเข้าปากแล้วเคี้ยว
กลืนลงไป แต่กลับถูกราชครูเว่ยเตะกระเด็นลอยหวือไปเสียก่อน

ครั้นเขาหยิบวัตถุซึ่งแกะสลักอย่างประณีตสมจริงยิ่งนักขึ้นมา
เท่านั้น แม้แต่คนสติไม่ดีก็พอเข้าใจได้ว่ามันคืออะไร

ราชครูเว่ยกัดฟันกรอดพลางถามว่า "พูด! เหตุใดต้องได้ถึงต้องทรง

ใช้สิ่งนี้"

อันเจียวเออร์ปิดปากตนเองแน่น นางรู้ว่าเป็นเพราะความสะเพร่า ไม่ระวังของตนเพียงคนเดียว ทำให้เจ้านายตัวน้อยที่กว่าจะหลบหนี ออกไปได้อย่างยากเย็นแสนเข็ญต้องเจอะหายนะใหญ่หลวงเข้าเสียแล้ว สิ่งเดียวที่ทำได้ตอนนี้ก็คือสละชีพพิสูจน์ความภักดีเท่านั้น นางไม่มีทางแพรงพรายเรื่องที่เจ้านายตัวน้อยยังมีชีวิตอยู่ออกไปเป็นอันขาด พอคิดดังนี้นางก็รีบวิ่งไปที่เสาน้ำประตู่เตรียมเอาศีรษะโขกกับเสา ให้ตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเสีย

ราชครูเว่ยจะไม่รู้เท่าทันความคิดของอีกฝ่ายได้อย่างไร เขาคิดว่าตัวอันเจียวเออร์ไว้แล้วสับสันมือไปที่ต้นคอจนนางสลบไป จากนั้นจึงตะโกนเสียงลั่นเรียกหยวนกงกงและคนอื่นๆ เข้ามาพลางชี้ไปที่นางกำนัลซึ่งสลบอยู่ที่พื้นพร้อมพูดว่า "เอาผ้าปิดปากอุดปากไว้แล้วส่งตัวไปที่กรมอาญา ข้าจะสั่งคนไปสอบสวนด้วยตนเอง เพิ่มความระมัดระวังด้วย นางตั้งใจอมตาย ตราบใดที่ยังไม่ได้คำตอบ ห้ามให้นางสมความปรารถนาเป็นอันขาด!"

หยวนกงกงวิตกร้อนใจอย่างยิ่ง ว่ากันตามหลักแล้วคนในวังทำผิดย่อมมีการลงโทษโดยดุษฎีไม่เป็นการเฉพาะสำหรับนางกำนัลและสาวใช้ในวัง แต่ท่านราชครูกลับส่งตัวนางกำนัลผู้นี้ไปที่กรมอาญาทันที นี่นางกระทำความผิดใหญ่หลวงประการใดกันแน่!

เขาไม่กล้าพูดมาก เพียงสั่งให้คนนำผ้านุ่มๆ มายัดปากของอันเจียวเออร์ก่อน แล้วค่อยลากตัวนางออกไป

ราชครูเว่ยก็มลงหยิบสิ่งของในกระถางไฟต่อไป ไม่ช้าเขาก็พบจดหมายฉบับหนึ่งที่มีข้อความว่า

'สองดวงใจร้อยรักสมครสมาน ราตรีกาลพานพบสมถวิล'

ประโยคนี้เป็นประโยคหนึ่งในบทประพันธ์ 'หงส์วอนรัก'* ซึ่งสื่อถึงชายหญิงที่นัดแนะกันเพื่อหนีตามกันไป...

"ไปตรวจดู! นี่เป็นลายมือผู้ใด!"

ความวิตกกังวลในช่วงหลายวันติดต่อกันมานี้แปรเปลี่ยนเป็นความโกรธอย่างท่วมท้น ราชครูเว่ยอู่สี่ก่อบดรวดราวไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย เมื่อก่อนตอนที่ทอดเจ้าเด็กน้อยนั้นไว้ในอ้อมแขน ใช่ว่าไม่เคยสงสัยมาก่อน แต่เพราะมันใจเหลือเกินว่าอีกฝ่ายเป็นบุรุษแน่ๆ คิดเพียงว่าอีกฝ่ายค่อนข้างผอมเกินไปเท่านั้นเอง แต่พอโตขึ้นอีกหน่อย ก็นให้อ้วนขึ้นกว่านี้ ย่อมมองอาจฝั่งฝ่ายสมชายชาติเป็นธรรมดา แต่ตอนนี้พอมาใคร่ครวญอย่างละเอียดอีกที ความไม่สอดคล้องต่างๆ นานาในตัวของผู้เจ้เด็กนั้นก็ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ...

เนี่ยชิงหลิน! เจ้าช่างใจกล้านักนะ!

เมื่อราชครูเว่ยออกมาจากตำหนักบรรทม ความหดหู่ของเขาในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมาก็สลายหายไปสิ้น ประกายตาอันนำหวาดกลัวที่เจิดจ้าออกมาจากนัยน์ตาสีดำนั้นทำเอาผู้คนหนาวสั่นเสียวสันหลังวาบไปตามๆ กัน!

"เตรียมม้า! ไปที่ถนนหลวงของทะเลสาบเยียนจื่อ!"

ในการค้นหาลูกหลายครั้งก่อนหน้านี้ราชครูเว่ยไม่ได้มาตรวจดูที่เกิดเหตุเองเลยสักครั้ง เพราะในเวลานั้นเขาหัวใจอยู่ลึกๆ ว่าหากเขาอยู่ด้วย เกรงว่าอาจจะได้เห็นร่างศพอันเย็นชืดของเด็กน้อยนั้นกับตา

* หงส์วอนรัก เป็นชื่อบทประพันธ์และเพลงพื้นโบราณ บทประพันธ์ดั้งเดิมแต่งโดยซือหม่าเซียงหู กวีเลื่องชื่อสมัยราชวงศ์ฮั่นผู้พรรณนาความรักอันท่วมท้นที่เขามีต่อแม่มายั่วเหวินจวินผ่านบทประพันธ์นี้

เข้าใจ

แต่ตอนนี้นักลับแตกต่างออกไป หากเจ้าเด็กนั้นตายไปแล้วก็ช่างเถอะ! แต่หากยังมีชีวิตอยู่ เขาก็ไม่กล้ารับรองว่าจะห้ามตนเองไม่ให้ไปบิณฑบาตเรียวยะหงของเจ้าตัวใจกล้าบ้าบิ่นนั้นให้ตายคามือไปเลยหรือไม่!

เมื่อมาถึงทางโค้งภูเขาของถนนหลวงริมทะเลสาบเยียนจื่อ ราชครูเว่ยก็ลงจากหลังม้า สำนวณบริเวณโดยรอบอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่า "หลี่วเหวินป้า ล้มลงที่ใด"

องครักษ์ที่อยู่ข้างๆ รีบเล่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้นซึ่งเขาจำได้ขึ้นใจให้ท่านราชครูฟังโดยละเอียด "ตอนนั้นผู้บัญชาการหลี่วล้มลงใกล้เนินเขา ใบหน้าหันไปทางถนนหลวง รอบตัวเขามีชายชุดดำทั้งหมดแปดศพ ผู้บัญชาการหลี่วถูกฟันลิบสองแผล หนึ่งในนั้นเป็นแผลฉกรรจ์ใกล้หัวใจขอรับ..."

ราชครูเว่ยฟังพลางขมวดคิ้วมุ่น อดีตผู้ได้บังคับบัญชาของเขาผู้นี้เป็นคนที่แข็งแกร่งมาก แม้ได้รับบาดเจ็บก็สู้ไม่ยอมถอยมาแต่ไหนแต่ไร ในยามรบอีกฝ่ายมีเลือดนักสู้แห่งกองทัพสกุลเว่ยเต็มเปี่ยม กล้าหาญอย่างยิ่ง ไม่มีทางหนีเอาตัวรอดแน่ๆ

แต่แทนที่จะปกป้องรถม้าพระที่นั่ง อีกฝ่ายกลับยื่นหยัดอยู่บนเนินเขาคนเดียว สังหารชายชุดดำไปหลายคนโดยไม่ยอมถอยเลยแม้แต่ครั้งก้าว ดูเหมือนว่า...อีกฝ่ายตั้งใจปกป้องอะไรบางอย่างด้านหลังเนินเขามากกว่า...

เมื่อราชครูเว่ยจุกคิดขึ้นมาได้ก็รีบกระโดดลงจากเนินเขาราวกับเหาะไปอย่างรวดเร็ว

พอมาถึงเชิงเขาแล้ว เขาก็มองเห็นถ้ำที่ไม่มีอะไรปกปิดอยู่ทันที

หินก้อนใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่โดดเดี่ยวที่ปากทางเข้าถ้ำ บริเวณรอบๆ นั้น ยังมีกอหญ้าที่ถูกรบกวนด้วยคนดังถางออกมา

ราชครูเว่ยมองเข้าไปในถ้ำด้วยสีหน้าเคร่งขรึม พื้นดินในถ้ำยุบลงเล็กน้อย ซึ่งเป็นรอยที่เกิดจากการที่มีคนนอนอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน นั่นเอง...

เนียซิงหลิน! เจ้าซ่อนตัวให้ดีแล้วกัน อย่าให้ใครอย่างข้าหาตัวเจ้าพบเสีย!

อันที่จริงเนียซิงหลินก็คาดเดาเรื่องราวไว้ทำงานนี้เช่นกัน ในเมื่อรอบประกาศปลดฮ่องเต้อยู่เป็นนานก็ยังไม่มาเสียที กอปรกับนางรู้สึกว่าการที่แห่งนี้ไม่ว่าจะปลอดภัยนัก จึงคิดว่าควรออกไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุดน่าจะดีกว่า

แม้หมูนี้น่าดูจะเข้มงวดมากก็จริง แต่นางได้กลับมาแต่งกายเป็นสตรีแล้ว ขอเพียงนางปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์สักหน่อย ประดับประดาอะไรอีกเล็กน้อย คาดว่าทหารเหล่านั้นคงคิดไม่ถึงหรือกว่าหญิงสาวบอบบางอ่อนแอผู้นี้คือคนที่พวกเขากำลังตามหาอยู่

เนียซิงหลินอยากไปแถบเจียงหนานซึ่งเป็นบ้านเกิดของมารดา และเป็นสถานที่ซึ่งนางหลงใหลใฝ่ฝันถึง

จางซื่อวี่เป็นคนที่ไม่ว่าเจ้านายตัวน้อยๆ ใดๆ เขาก็เห็นดีเห็นงามด้วยตลอด พอได้ฟังเนียซิงหลินพูดเช่นนี้ เขาก็เริ่มเก็บสัมภาระและเตรียมสิ่งของที่จำเป็นสำหรับการเดินทางทันที

กระทั่งเตรียมการจนพร้อมพอสมควรแล้ว วันรุ่งขึ้นก็จะกล่าวอำลาหมู่บ้านฮวาซีแล้วเดินทางไกลสู่ดินแดนแถบเจียงหนานต่อไป

ในตอนเย็นก่อนออกเดินทางจางซืออู่ต้นปลาไนที่อยู่ในนาข้าวซึ่งมีเฉพาะในหมู่บ้านฮวาชี้เท่านั้น แต่เนี่ยซิงหลินซิมไปได้ค้าเดียวก็ไมยอมกินอีก โดยบอกว่าปลาไนออกจะคาไปสักหน่อย แม้แต่โจกที่ต้นก็ยังมีรสชาติแปลกๆ ด้วยเช่นกัน

การใช้ชีวิตในหมู่บ้านเทียบกับในวังไม่ได้ แต่ด้วยความเอาใจใส่ดูแลอย่างระมัดระวังของจางซีอวี้ อาหารการกินและชีวิตประจำวันของเนียซิงหลินจึงไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงมากนัก ตัวอย่างเช่นในหมู่บ้านฮวาซีมีลำธารสายหนึ่งไหลผ่าน คนในหมู่บ้านส่วนใหญ่จึงไม่มีนิสัยชอบกักเก็บน้ำไว้ใช้ พวกเขาล้วนนิยมหุงหาอาหารโดยใช้น้ำจากลำธารโดยตรงกันทั้งนั้น

ครั้นเห็นจางซีอู่วินปลาตัวนั้นที่ตนไม่ยอมกิน เนี่ยชิงหลินก็รู้สึก
อับอายในใจเล็กน้อย

การใช้ชีวิตตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมาช่างไม่ง่ายเอาเสียเลย นางไม่เคย

วาดแผนการงดงามใดๆ มาก่อน แต่ในที่สุดนางก็สามารถจินตนาการถึงอนาคตของตนเองในวันหน้าได้แล้ว ชายหนุ่มผู้สมถะและสุภาพอ่อนโยนที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ช่างคล้ายคลึงกับผู้ที่เคยเป็นสามีในหนังสือนิยายเสียนี้กระไร...

เมื่อรู้สึกว้าก้องค่อนข้างอึดแล้ว เนี่ยซิงหลินจึงนอนคนเดียวในห้องหลัก ส่วนจางซื่ออวี่ก็นอนในห้องปีกตะวันตกที่อยู่อีกฟากหนึ่ง เหมือนกับหลายคืนก่อนที่ผ่านมา

ก็ไม่รู้ว่าเป็นเวลายามใด จู่ๆ สุนัขก็เห่ากันเสียงขรมไปทั้งหมู่บ้าน แต่หลังจากนั้นไม่นานก็กลับสู่ความเงียบดังเดิม ช่วงไม่กี่วันมานี้ เนี่ยซิงหลินหลับไม่ลึก พอมีการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยก็ตื่นแล้ว

นางค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งพลงเอาเสื้อคลุมที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมาสวมทับ แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้ายามราตรีเริ่มมืดมิด ดวงจันทร์ก็ถูกเมฆดำบดบังไว้ นางเงี่ยหูฟังอยู่สักพัก เมื่อเห็นว่าไม่มีการเคลื่อนไหวอะไรแล้วจึงจะเอนตัวลงนอน ขณะนั้นเองเสียงร้องไห้บีบมว่าจะขาดใจก็ดังมาจากบ้านของหลิวหลิงเอ๋อร์ที่อยู่ติดกัน

"ท่านผู้กล้าทุกท่าน! หากพวกท่านต้องการเงินก็เอาไปเลย แต่อย่าทำร้ายลูกๆ ของข้าเลยนะ!"

นั่นคือเสียงร้องไห้ของท่านบ้านหลิวที่ดังก้องกังวานสะท้อนไปในยามราตรีอย่างช่วยไม่ได้...

เนี่ยซิงหลินรีบสวมเสื้อผ้าวางอย่างว่องไวแล้วมาเรียกพี่จางที่หน้าประตูห้องปีกตะวันตกเสียงเบา แต่รอสักพักแล้วก็ไม่มีการตอบสนองใดๆ จากคนในห้อง

เนี่ยซิงหลินร้อนใจยิ่งนักจึงผลักประตูเข้าไปเสียเลย นางเดินมา

ข้างเตียงก่อนผลัดตัวเขาที่นอนอยู่เป็นนาน ทว่าจางซืออวีดูเหมือนหมดสติ
แน่นิ่งไป ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

อันที่จริงไม่ใช่แค่ที่จางเท่านั้น แต่ทุกคนในหมู่บ้านล้วนเหมือน
หลับเป็นตายกันหมด ไม่มีใครเปิดประตูเรือนออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับ
ท่านป้าหวิเลยสักคน

เนี่ยซิงหลินย้อนกลับมาที่ห้องของตนเอง ก่อนแนบตัวกับผนังเพื่อ
ฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านหลังนั้นอย่างตั้งใจ

แต่สิ่งที่นางได้ยินคือภาษาที่แข็งกระด้างและไม่คุ้นเคย ฟังแล้ว
เหมือน...สำเนียงของชาวซงหนู่ ในเวลานี้เองจู่ๆ เสียงบุรุษที่คุ้นหูก็พูด
ภาษาอันแบบที่อู้อ้อออกมาว่า "ช่างดีเหลือเกิน คนในครอบครัวของเจ้า
อยู่ที่นั่นหมดแล้ว ความเป็นความตายของพวกนางขึ้นอยู่กับเจ้าแล้ว
เจ้าคิดให้รอบคอบเสียดีๆ ว่าจะส่งมอบวิธีการหล่อเหล็กหรือไม่"

เป็นชีวิตเลย! เนี่ยซิงหลินสะดุ้งโหยงทันที นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่า
จะพบกับองค์ชายของเผ่าซงหนู่ที่นี่ได้ เขาคุมกันเสด็จฟื้นฟูของนาง
กลับไปแต่งงานกับฉานอวีผู้เฒ่ามิใช่หรือ เหตุใดจู่ๆ ถึงได้ย้อนกลับมา
อย่างลับๆ เล่า

แต่นางก็คิดออกทันทีว่าชีวิตเลยต้องการล้วงเอาวิธีการลับสำหรับ
หล่อเหล็กออกมาให้ได้!

ทำอย่างไรดี เนี่ยซิงหลินเขย่าๆ มือ สมองกำลังใช้ความคิด

สิ่งแรกที่นางคิดคือปลุกพี่จางให้ตื่น แล้วย่องหนีไปกันเงียบๆ สองคน

แต่เมื่อนางไปถึงประตู ความคิดที่จะหลบหนีก็จำต้องหยุดลงทันที
เพราะนางเห็นบุรุษชาวซงหนู่ร่างกำยำหลายคนกำลังเดินเข้าบ้านในันที่
บ้านนั้นที่เพื่อค้นหาพินแล้วเอามากองรวมกันตรงหน้าต่างและประตู

จากนั้นก็ราดน้ำมันสนที่อุ่นขึ้นลงไปบนตัวบ้านและลานเรือน

นี่เป็นแผนการสังหารหมู่ที่ไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า!

มิน่าเล่าทุกคนในหมู่บ้านถึงได้หลับเป็นตายกันไปหมด พวกเขาต้องฉวยโอกาสในช่วงเย็นที่แต่ละบ้านง่วนอยู่กับการหุงหาอาหารใส่ยาสลบลงไปในการเป็นแน่แท้ และเป็นเพราะนางเลือกกินกินไป จึงไม่ได้กินปลาที่มีกลิ่นแปลกๆ นั้น ส่วนน้ำที่ดื่มก็เป็นน้ำที่กรองไว้แล้วเมื่อสองสามวันก่อน จึงโชคดีรอดมาได้อย่างหวุดหวิด

ไม่ว่าวันนี้ชีวิตเฉลี่ยจะได้รับวิธีการหล่อเหลาไปหรือไม่ เขาก็ไม่มีทางปล่อยใ้ใครในหมู่บ้านมีชีวิตอยู่รอดต่อไปเพื่อเปิดเผยร่องรอยของตนเองแน่

หากครอบครัวของช่างตีเหล็กหลงหายตัวไป คงสร้างความตื่นตระหนกแก่ราชสำนักอย่างแน่นอน และเผยให้เห็นถึงความทะเยอทะยานของเผ่าชยงหนู แต่หากเกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ในหมู่บ้านซึ่งส่งผลกระทบต่อทุกคนขณะนอนหลับ อีกทั้งด้วยซากศพที่ไหม้เกรียม ผลการชันสูตรก็คงระบุได้เพียงว่าถูกไฟคลอกตายเท่านั้น ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นอย่างสุดวิสัยหลีกเลี่ยงไม่ได้ การที่ช่างตีเหล็กคนหนึ่งซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่จะตายไปก็เป็นเรื่องธรรมดาตามาก ผู้ใดจะมาสังเกตเล่าว่าใครหายไป!

หากนางเดาไม่ผิดละก็ คงมีคนเฝ้าทางเข้าหมู่บ้านอยู่เช่นกัน ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหวังว่าจะออกจากหมู่บ้านฮวาชี้ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ไปได้!

หนีไม่พ้นและไม่อาจหลบหนีได้ด้วย! เนี่ยชิงหลินยิ้มอย่างขมขื่น หากทหารม้าชาวชยงหนูที่แกร่งกล้าได้ติดอาวุธที่คมกริบ นั้นย่อมหมายถึงหายนะสำหรับต้าเว่ยโดยแท้!

เฮ้อ เดิมทีคิดว่าบทบาทในการเป็นหุ่นเชิดของข้าจบลงแล้วเสียอีก

ไม่คิดเลยว่าต้องมาแบกรับภารกิจช่วยชีวิตผู้คนจากภัยพิบัติเช่นนี้ด้วย
ใหญ่ทั้งสองข้างยังไม่ปวดก็จริง แต่พอดิๆ แล้วกลับปวดฟันอย่าง
แสนสาหัสเลยทีเดียว!

ก็ไม่ว่าว่ตอนที่ผู้อาวุโสอยู่แห่งสำนักศึกษาอันหลินอันเก่าแก่จะชำระ
ประวัติศาสตร์ของต้าเว่ยนั้น เขาจะสามารถบันทึกเรื่องราวที่ฮึกเหิม
กล้าหาญของชายหนุ่มผู้โดดเดี่ยวน่าสงสารผู้นี้ได้หรือไม่หนอ

ครั้นคิดดังนี้นางจึงควานหาเสื้อผ้าของจางซื่อวี่ออกมาเปลี่ยน
อย่างรวดเร็ว พันผ้าโพกศีรษะไว้รอบศีรษะ และเก็บนกหวีดที่หิ้วเหินไป
มอบให้นางก่อนหน้านั้นกับกรไกรเล่มจั่นไว้ในช่องกระเป๋าลับ จากนั้นก็
มองดูตนเองในคันฉ่องท่ามกลางแสงสลัวๆ สักหน่อย แล้วสูดหายใจเข้าลึก
คราหนึ่งก่อนจะเปิดประตูเดินออกจากลานเรือนไป

นางมายืนอยู่นอกลานเรือนของท่านบำลพร้อมตะโกนถามเสียงดัง
ว่า "ที่ผ่านมามีชีวิตอยู่เลยสบายดีนะ ส่งเสด็จพี่หญิงของเราไปถึง
ที่หมายแล้วหรือ!"

เสียงที่แจ่มใสดังดูบุตรร่างกำยำหลายสิบคนให้เดินเข้ามาพร้อม
กับดาบเย็นเยียบที่พาดลงบนลำคอขาวระหงของนางทันที

ไม่นานร่างสูงใหญ่ของชีวิตุเล่ย์ก็ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตูลานเรือน
เวลานี้เมฆหนาที่บสลายตัวไปแล้ว แสงจันทร์นวลกระจ่างก็สาดส่อง
ลงมา ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตามลำพังใต้แสงจันทร์ยืมพรายบนใบหน้า รวากับ
กำลังยืนอยู่บนแท่นสูงในท้องพระโรงของตำหนักทองต้อนรับทูตจาก
แดนไกลอยู่

ชีวิตุเล่ย์คิดไม่ถึงเลยว่าจะได้พบกับโอรสสวรรค์หนุ่มน้อยแห่งต้าเว่ย
ที่นี่ เขาถึงกับตกใจในตอนแรก คลางแคลงใจว่าเว่ยเหล่งเหยาผู้นั้นลวงรู้

รื่องรอยการเดินทางของตนเข้าแล้ว

แต่พอลองคิดดูอีกทีก็พบว่าเรื่องนี้มีบางอย่างผิดปกติ ครั้นนึกถึงที่สายลับเคยรายงานเรื่องฮ่องเต้ถูกลอบโจมตี ในใจก็เริ่มประติดปะต่อเรื่องราวได้รางๆ แล้ว

จากนั้นเขาก็หัวเราะลั่นอย่างโอหังออกมา "ซิ่วถูเลี้ยงกับฝ่าบาทช่างมีวาทสนาต่อกันไม่เบาเลยนะพะยะคะ ห่างกันไปเพียงไม่กี่วัน กลับมาพบกันที่นี้ได้ เกิดอะไรขึ้นหรือพะยะคะ ฝ่าบาท วันนี้พระองค์ทรงเต็มใจสนทนากับกระหม่อมแล้ว มีหน้าซำยังเป็นฝ่ายมาหากระหม่อมถึงหน้าประตูเสียด้วย"

เนี่ยซิงหลินยิ้มพลางพูดว่า "เราไม่ใช่เว่ยเหลิ่งเหยาขุนนางทรยศ ก่อกบฏผู้นั้นเสียหน่อย ไม่มีวรยุทธ์ติดตัวเลยสักนิด องค์ชายโปรดบอกให้นักรบเหล่านี้เอาดาบออกไปก็ได้หรือไม่ กัดเสียจนไหล่ของเราออกจะปวดอยู่สักหน่อยแล้ว"

ซิ่วถูเลี้ยงโบกมือเป็นเชิงส่งสัญญาณให้พวกเขาเอาดาบออกไปอีกทั้งยังสั่งให้พวกเขาไปดูรอบๆ ว่ามีทหารดักซุ่มอยู่หรือไม่ ส่วนเขาเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าเนี่ยซิงหลิน แล้วถือวิสาสะเหยียดนิ้วยาวออกไปเชยคางของไข่มุกมังกรขึ้นมา หนึ่งนิ้วที่ด้านหนาจากการจับดาบฝึกฝนอาวุธ ลูบริมฝีปากอันอ่อนนุ่มของเด็กหนุ่มอย่างบังอาจจับจ้วง "ไม่ทราบว่าจะเหตุใดฝ่าบาทถึงมาประทับอยู่ที่นี้ได้ มีสิ่งใดพอจะทรงแนะนำกระหม่อมได้บ้างหรือไม่พะยะคะ"

เนี่ยซิงหลินกลับไม่เบี่ยงหน้าหลบเลยสักนิด นางเอ่ยขึ้นเรียบๆ ว่า "ความมั่งคั่งใหญ่โตของเจ้าใจรวเวยเป็นที่รู้กันทั่ว ยามปกติก็กดขี่การปราบเราไว้ตลอดเวลา สร้างสถานการณ์ลอบสังหารเราบนถนนหลวงริมทะเลสาบ

เยียนจื่อ โชคดีที่ได้องค์กรที่จงรักภักดีคุ้มครองไว้ จึงปลอมตัวหลบหนีมาที่นี่...ไม่คิดเลยว่าจะได้พบกับองค์ชายโดยบังเอิญ เรื่องคำแนะนำเรามีกล้าหกรอก แค่หวังว่าจะสามารถมอบดินแดนให้ท่านครึ่งหนึ่ง ขอแรงองค์ชายชีวิตอยู่เลยกำจัดเจ้าโจรเว่ยโดยเร็วที่สุดอีกแรงหนึ่ง เพื่อปลอมโยนดวงวิญญาณของบรรพบุรุษต้าเว่ยให้พวกเขาหมดห่วง!" คำพูดในตอนท้ายนี้นางพูดอย่างเช่นเงี้ยวเคี้ยวฟันเจือความขมขื่นที่บ้านเมืองย่ำแย่ครอบครัวแตกสลายอย่างเต็มเปี่ยม

ชีวิตอยู่ถึงกับอึ้งงันด้วยคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ เด็กหนุ่มจะพูดออกมาอย่างฉุนเฉียวเช่นนี้ เขากระจำงโดยพลันว่าไม่ผิดจากที่ตนคาดเดาไว้ก่อนหน้านี้จริงๆ ความงามอันน่าทึ่งเช่นนี้คงถูกเจ้าเว่ยเหล่งเหียนั่นเล่นสนุกจนหน้าใจแล้ว จึงคิดจะขุดรากถอนโคนยึดอำนาจแล้วขึ้นครองบัลลังก์แทนละสิ!

ขณะนี้เขาเชื่อในสิ่งที่เด็กหนุ่มผู้นี้พูดอยู่หลายส่วน แต่การที่อีกฝ่ายบอกว่าจะมอบดินแดนให้ครึ่งหนึ่งนี้ช่างไม่รู้จักประมาณตนเองเสียเลย! ดินแดนครึ่งหนึ่ง? เด็กหนุ่มที่เหมือนสุนัขจรจัดพลัดถิ่นผู้นี้เกรงว่าคงไม่มีเงินแม้แต่ฮัเปะ* เดียวด้วยซ้ำ!

"ดินแดนไม่จำเป็น แต่หากฝ่าบาทไร้ที่ไป สามารถตามองค์ชายอย่างกระหม่อมกลับไปขึ้นอกด้านทางเหนือด้วยกันได้ ที่กระโจมของกระหม่อมย่อมมีที่สำหรับให้ฝ่าบาทประทับแน่นอน..."

ใบหน้าของเฉียนชิงหลินแดงเรื่อไปหมด รวบรวมว่าเขาเป็นสุนัขจรจัดที่เร่ร่อนมานานจนได้เจอเจ้าของที่พึงพาได้ในที่สุด "หากชีวิตอยู่เต็มใจช่วยเราให้พ้นจากอันตราย เราจะให้นานาพึงพาท่านมือเปล่าได้อย่างไร เราจะมีมอบแผนที่ยุทธศาสตร์ทางการทหารของต้าเว่ยให้..."

* ฮัเปะ (เหวิน) เป็นหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งเป็นเงินที่มีค่าน้อยที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน โดย 1,000 ฮัเปะเท่ากับ 1 ตำลึง

คำพูดนี้ทำเอาขวัญเฉี่ยถึงกับตื่นตะลึงไปเลยทีเดียว เดิมที่เขาคิดว่า เจ้าเด็กนี่โง่เขลาไร้สมอง หน้าตาดูฉลาดแต่กลับมาเจรจากับเสือเพื่อ ถลกหนังเสือ* ช่างโง่เขลาสิ้นดี! แต่...แผนที่ยุทธศาสตร์ทางการทหาร หรือ นี่เป็นสมบัติล้ำค่าหายากเชียวนะ เจ้าฮองเต๋น้อยผู้น้อยอยู่ข้างกาย เว่ยเหล่งเหยามานาน ยังอุตส่าห์คัดลอกทำสำเนาขึ้นมาฉบับหนึ่งได้ เสียด้วย

ตอนนี้เขาจึงเก็บการหยอกเย้ากระเช้าແ່ลงไปแล้วเชิญเนียซิงหลิน เข้าไปในบ้าน

เมื่อเนียซิงหลินเข้าไปในบ้านของช่างตีเหล็กหลิว ถึงได้เห็นว่า แม่ลูกสกุลหลิวล้วนถูกมัดไว้แน่นหนา บางที่คงเกรงว่าพวกนางจะร้องลั่น เอ็ดตะโรจนสร้างปัญหาอื่นแทรกขึ้นมา พวกนางจึงโดนเอาเศษผ้าอุดปาก ไว้เสียแน่น

เนียซิงหลินถอนหายใจแผ่วเบาด้วยความโล่งอก นึกกลับช่วยเลี้ยง การถูกแม่ลูกคู่นี้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของนางว่าเป็นสตรีไปได้พอดี

ช่างตีเหล็กหลิวเป็นชายวัยสี่สิบ เขาเพิ่งถูกจับระหว่างทางกลับบ้าน จากเมืองหลวงเพื่อมาเยี่ยมญาติ จึงไม่รู้จักแม่นางน้อยสกุลจาง เขา คุกเข่าลงกับพื้น มีรอยเลือดเประอะที่มุมปากและจมูกเต็มไปด้วยหมดยอยู่ใน เวลา

"องค์ชาย คั้นถามอยู่ตั้งนานเขาก็ไม่พูดอะไรออกมาเลย เห็นที่ว่ เขาคงไม่รู้วิธีการทำจริง ๆ มิใช่...ฆ่าเขาไปเถอะขอรับ!" จู่ ๆ ชายคนหนึ่งก็ ปิดหน้าอยู่ก็พูดกับขวัญเฉี่ยเช่นนี้ ลำเนียงของชายผู้นั้นฟังดูไม่แข็งกระด้าง เหมือนพวกขงหนูนั่นสักเท่าใด

* เจรจากับเสือเพื่อถลกหนังเสือ เป็นสำนวน เปรียบเทียบถึงการเจรจากับฝ่ายตรงข้ามเพื่อให้เขาสละ ผลประโยชน์ของตน ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก

"ข้าก่อน!" เนียซิงหลินขัดจังหวะเจตนาฆ่าของชีวูเลียขึ้นมาทันใด "ช่างดีเหลือผู้ที่เราเคยเจอมาก่อน เขาเป็นผู้นำที่รับผิดชอบการหล่ออาวุธจริงๆ ไม่ผิดตัวแน่ แต่พวกท่านก็รู้วามเกินไป ให้เราเล่าถึงความร้ายกาจอย่าไปเข้าข้างให้ความร่วมมือกับเจ้าโจรเว่ยคนทรยศนั้นให้เขาฟังเสียก่อน..."

นางพูดพลางเดินไปตรงหน้าช่างตีเหล็กโดยหันหลังให้ทุกคน จากนั้นก็กำตัวลงพลางขยิบตาส่งสัญญาณเป็นนัยให้เขา ก่อนบีบมือเขาไว้พร้อมพูดว่า "เจ้าคงจำเราไม่ได้หรอก ถึงอย่างไรวันนั้นเราก็อยู่ในรถม้าพระที่นั่งอันสูงส่ง เพื่อภรรยาและลูกๆ ของเจ้า เจ้าลองดูที่ชีว่าสามารถทำเหล็กหล่อได้อย่างที่องค์ชายต้องการหรือไม่..." พูดพลางดึงตัวอีกฝ่ายขึ้นมาแล้วกล่าวต่อ "ที่ลานเรือนด้านหลังของพวกเจ้ามีโรงตีเหล็กที่ว่างอยู่ไม่ใช่หรือ เจ้าไปลองทำดูที่ จำไว้ อย่าคิดเป็นอื่นใด! ต่อให้เจ้าหล่อออกมาได้เพียงเล็กน้อยก็ถือว่าช่วยชีวิตคนทั้งหมู่บ้านได้แล้ว!"

หลังพูดจบก็มีคนมาลากตัวช่างตีเหล็กที่ตุนงงไปที่ลานเรือนด้านหลัง

เนียซิงหลินถอนหายใจแผ่วเบา หวังว่าคนที่เว่ยโหวเลือกไว้ใช้งานจะไม่โง่เขลาจนเกินไปนัก น่าจะเข้าใจเจตนาในคำพูดของนางได้

วิธีการหล่อเหล็กอันล้ำค่าอย่างนั้น เว่ยเหลิ่งเหยาจะให้ช่างตีเหล็กรู้ได้อย่างไรกัน ช่างตีเหล็กผู้นั้นอาจจะไม่รู้เรื่องรู้ราวจริงๆ ก็เป็นได้ แต่หากเขาไม่สามารถหล่อเหล็กออกมาได้ หมู่บ้านฮวาซีก็จะถูกเผาเรียบจนเหลือแต่ซากทันที นางหวังว่าช่างตีเหล็กจะใช้กรรไกรตัดดอกไม้เล่มจิ๋วที่นางแอบใส่ไว้ในมือของเขาให้เป็นประโยชน์ หล่อมันให้เป็นเหล็กหลอมเหลว ตบตาเจ้าพวกคนโฉดกลุ่มนี้ไปได้ ขอเพียงสามารถถ่วงเวลาได้มากพอ บางทีแผนการของนางอาจดำเนินการได้

อย่างราบรื่น...

ไม่นานเสียงหึ่งๆ ของเครื่องสูบลมก็ดังมาจากหลังบ้าน ชะรอยว่าช่างตีเหล็กกำลังเริ่มเตรียมส่วนผสมที่จะหล่อเหล็กแล้ว

เนี่ยชิงหลินยิ้มพลางพูดกับซิ่วฉวี่เลียว่า "แสงจันทร์กำลังเหมาะช่างตีเหล็กผู้นั้นคงต้อง่วนอยู่สักพักหนึ่ง ไม่ทราบว่างค์ชายซิ่วฉวี่เลียเต็มใจจะควมม้าภายใต้แสงจันทร์กับเราไปเอาแผนที่ที่เราซ่อนไว้หรือไม่"

ชายชุดดำที่อยู่ข้างๆ โนมตัวเข้ามากกระซิบว่า "องค์ชาย ระวังเป็นอุบาย..."

เนี่ยชิงหลินได้ยินเข้าก็โกรธจนหน้าแดง บ่นพึมพำเสียงเบาว่า "เราว่าเจ้าแม่แต่หน้ายังไม่กล้าเปิดเผยเลย นั่นต่างหากที่มีอุบาย! ไม่ไปก็ไม่ได้! ที่หลังอย่ามาขอรับรองให้เราไปเอามาเสีย!"

ซิ่วฉวี่เลียเหลือบมองท่าทางโกรธฮึดฮัดของเจ้าหนุ่มน้อยนั้นแล้วใจเต้นเล็กน้อย ฮ้องเตือนอยู่ในวันนี้ดูสดใสขึ้นกว่าเดิมหลายส่วน เพียงแต่ผ้าโพกศีรษะที่พันไว้หลวมๆ มีปอยผมตกลงมาข้างๆ แก้มอย่างนั้นทำให้ใบหน้าเล็กขาวราวหิมะผุดผ่องยิ่งขึ้น ท่าทางหงุดหงิดรำคาญอันแสนน่ารักในเวลานี้ทำให้รู้สึกเหมือนมีตะขอบางๆ นับไม่ถ้วนยื่นออกมาจากหัวใจ ทำให้คันยิบๆ...

เขาเก็บจำเจตนาที่มีริ้วรอยที่มีต่อฮ้องเตือนน้อยมานานแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่ได้เก็บเอาเรื่องที่เจ้าเด็กไร้สมองผู้นี้กำลังหนีเอาชีวิตรอดมาใส่ใจจริงจังอะไร คิดเพียงว่าอุ้มเจ้าเด็กนี้ไปเอาแผนที่ก็ไม่เห็นเป็นไร หากได้มันมาอย่างราบรื่นแล้วก็จะหาสถานที่ที่เป็นปาลึกภัยารกซั้วสักแห่งปลดปล่อยเลือดคลุ้มตัวโตของเจ้าเด็กนี้ออกเสีย ก็จะได้สัมผัสสัมผัสลงรสชาติอันเย้ายวนของไอรสสวรรค์หนุ่มแห่งต้าเว่ยล่งหน้า...

ชีวกุเล็ยเป็นคนใจกล้าบ้าบิ่นอยู่แต่เดิม ไม่อย่างนั้นคงไม่ลอบปะปนเข้ามาในตำเว่ยเพียงลำพังพร้อมกับคนของเขาเพียงไม่กี่คน ตอนนี้มีสิ่งล่อใจสองอย่างคือคนงามและแผนที่ แม้จะให้เขาถอดรองเท้าเดินเท้าเปล่าบนถ่านที่ร้อนจัดสักเที่ยวหนึ่ง เขาก็จะลองดูสักหนโดยไม่หวาดหวั่นเลยสักนิด

เขากลับถึงตำแหน่งของที่ซ่อนแผนที่โดยไม่ลังเลอีก ที่แท้อยู่ในป่าทึบใกล้ซานเมื่องเมืองหลวงนี้เอง จากนั้นเขาก็อุ้มเนี่ยซิงหลินขึ้นหลังม้าโดยมีคนติดตามไปด้วยสองสามคน ควบม้ามุ่งหน้าไปยังซานเมื่อง

ตอนนี้เป็นยามวิกาล แม้แต่ถนนหลวงก็ยังเงียบสงัดวังเวงไร้ผู้คน อีกอย่างสถานที่ที่เจ้าเด็กนั้นพุดถึงอยู่ห่างจากถนนหลวงตั้งไกล ยิ่งไม่เป็นไรด้วยซ้ำ ต่อให้เขามีจิตคิดจะทำอะไรแปลกๆ เจ้าเด็กนั้นตะโกนให้คอแตกอย่างไรก็ไม่มีใครมาช่วยได้หรอก...

ครั้นนึกถึงว่าในไม่ช้าเขาจะได้เห็นท่าทางในยามที่กกกอดร่างของเจ้าเด็กนี้ไว้ แล้วฟังเด็กน้อยน่ารักส่งเสียงครวญครางร้องไห้กระซิกๆ แล้วนั้น ชีวกุเล็ยก็อยากจะฉีกทิ้งเสื้อผ้าของเด็กหนุ่มที่อยู่ด้านหน้าเขา ออกเสียตอนนี้อย่างแทบจะอดใจรอไม่ไหว!

เมื่อมาถึงกลางป่าเวลาก็ล่วงไปว่าครึ่งค่อนคืนแล้ว ท่ามกลางป่าอันเงียบสงัดมีเพียงเสียงร้องของแมลงและนกที่ไม่รู้จักชื่อเท่านั้น

เนี่ยซิงหลินถูกชีวกุเล็ยอุ้มลงจากหลังม้า นางรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายจงใจจับเอวของนางแน่นอยู่พักหนึ่ง ต้องขอขอบคุณท่านราชครูที่ได้ 'สั่งสอน' ก่อนหน้านี้นี้ เนี่ยซิงหลินจึงแจ้งแก่ใจว่ามีสายบังเหียนแบบใดซ่อนอยู่ในเป้ากางเกงของบุรุษชาวซยงหนูผู้นี้

นางหน้าแดงพลางกระซิบ "เราอยากไปปลดทุกข์ก่อน ท่านไม่ต้อง

ตามมาหรือ..."

ชีวิตดูเลยจะยืมนี่ไม่ใช่จะบึ้งตึงก็ไม่เชิง ดวงตาสีคล้ำของเขาเผยให้เห็นความปรารถนาอันแรงกล้า "ฝ่าบาททรงอย่าไปไกลนักแล้ว หาไม่แล้วองค์ชายอย่างกระหม่อมจะไปปรนนิบัติฝ่าบาทพลดทุกชีวิตด้วยตนเอง..."

เนี่ยซิงหลินจ้องมองเขาปราดหนึ่ง จากนั้นก็เดินมาถึงพงหญ้าที่อยู่ห่างจากพวกเขาสิบกว่าจั้ง ล้วงหยิบนกหวีดอันนั้นออกมาจากกระเป๋านอกเสื้อคลุมตัวโต สูดหายใจเข้าลึกแล้ววางมันบนริมฝีปาก ก่อนที่เสียงโอดแค้นบาดแก้วหูไม่เหมือนใครจะดังก้องไปทั่วทั้งป่าในทันใด ทำเอาผู้มองตกตื่นตกใจกระพือปีกบินหนีไปจนเต็มท้องฟ้าเลยทีเดียว!

เมื่อชีวิตดูเลยตระหนักว่ามีบางอย่างผิดปกติแล้วรีบวิ่งพรวดพราดตามเข้าไป เนี่ยซิงหลินก็เป่านกหวีดเสร็จแล้ว ไม่ขาดไม่เกิน ยาวสามสั้นหนึ่ง

หากเป้าที่หมู่บ้านฮวาซิงซึ่งมีภูเขากั้นอยู่ก็คงไม่ช่วยอะไรเลย ทว่าที่นี่แตกต่างออกไป แม้จะอยู่ห่างจากถนนหลวง แต่ก็อยู่ใกล้กับกำแพงเมืองมาก ตอนนี้เป็นเวลาตีห้า ความเงียบสงบยิ่งทำให้เสียงนกหวีดดังไกลออกไปอีก น่าไม่ต้องการให้คนของเว่ยเหล่งเหยามาช่วยเหลือนางทันที เพียงมีเสียงนกหวีดตอบรับก็พอแล้ว!

ชีวิตดูเลยตบนกหวีดออกจากมือของเนี่ยซิงหลิน จ้องมองนางด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความโกรธ เสียหายที่สายเกินไปเสียแล้ว เสียงนกหวีดตอบรับเป็นทอดๆ ดังไปทั่วเมืองซึ่งอยู่ไม่ไกล...

"ครั้งหน้ายามองค์ชายชีวิตดูเลยจะมาเมืองหลวงไม่จำเป็นต้องปิดบังอำพรางเช่นนี้หรือ แม้คืนนี้จะมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้น แต่เห็นแก่หน้าเสด็จพี่หญิงที่แต่งงานไปอยู่ห่างไกล เรายังคงปฏิบัติต่อท่าน ด้อนรับแขก

จากแดนไกลด้วยความสุภาพ..."

ชีวิตผู้เลี้ยคิดไม่ถึงว่าตนเองจะมองคนพลาดเช่นนี้ แผนการของ
โอรสสวรรค์ผู้นี้ล้ำลึกยิ่งนัก!

"ฝ่าบาททรงฉลาดปราดเปรื่องเหนือใครจริงๆ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว
องค์ชายอย่างกระหม่อมก็อยากปล่อยพระองค์ไปอยู่หรอก แต่ดาบในมือ
กระหม่อมกลับอยากล้มรสโลหิตอันแสนเจ้าเล่ห์เพทุบายของฮ่องเต้
แห่งต้าเว่ยก่อนว่าเป็นเช่นไรนะสิพะย่ะค่ะ" เขาพูดพลางชักดาบยาว
ในมือออกมา

เนี่ยซิงหลินหัวเราะเบาๆ แล้วถามว่า "องค์ชายรู้ได้อย่างไรว่า
สัญญาฉบับที่เราเพิ่งส่งไปไม่ได้บอกคนในเมืองว่าผู้ที่ลักพาตัวเราคือ
ผู้ใด ดาบที่องค์ชายฟันลงมานี้สามารถปลิดปลั่งความโกรธเกลียดได้
แต่ก็เป็นสัญญาฉบับเปิดศึกกับต้าเว่ยได้เช่นกัน ก็รู้ว่าโอรสสวรรค์พระองค์
ต่อไปที่เว่ยเหล่งเหยาจะสนับสนุนนั้นจะคุยด้วยง่ายและใจดีเหมือนเรา
หรือไม่ แล้วจะเห็นแก่หน้าเสด็จพี่หญิง มุ่งมั่นที่จะรักษาความสัมพันธ์
ระหว่างซงหนุและต้าเว่ยต่อไปหรือไม่นี้สิ"

คำพูดจริงๆ เท็จๆ ของเนี่ยซิงหลินทำเอาชีวิตผู้เลี้ยลังเลใจเป็น
อย่างมาก เพราะหากเป็นจริงตามที่อีกฝ่ายพูด เผยให้เห็นว่าชาวซงหนุ
ได้ลักพาตัวฮ่องเต้และสังหารไปแล้ว อย่าว่าแต่การนำวิธีการหล่อเหล่
ออกไปเลย แม้แต่การออกจากด่านก็เป็นเรื่องยากเสียยิ่งกว่ายากแล้ว...

ครั้นนึกถึงข้อนี้เขาก็หัวเราะเสียงดังใส่เนี่ยซิงหลินอยู่ยกหนึ่ง
"น่าสนใจ! กระหม่อมว่าเว่ยเหล่งเหยานั้นก็ตาบอดเช่นกัน ถึงได้เลือก
โอรสสวรรค์ที่เฉลียวฉลาดไหวพริบแพรวพราวมาเป็นหุ่นเชิด! เขาช่าง
หาเรื่องเดือดร้อนให้ตนเองดีแท้! ฝ่าบาท ตอนนีชีวิตผู้เลี้ยชื่นชมพระองค์

จากกันนี้ของหัวใจจริงๆ หวังว่าวันหน้าจะได้พบกันอีก พวกเราสามารถ
รำสูตรสรวลเสเฮฮากันได้นะพะยะค่ะ!"

พูดจบชีวิตูเลียก็เตรียมตัวจากไป

แต่ขณะที่เขาหมุนกายหันกลับไปนั้น กลับพบว่าป่านั้นถูกล้อมรอบ
ไปด้วยทหารชั้นยอดจำนวนหนึ่งแล้ว ไม่รู้ว่ามีมาตั้งแต่เมื่อใด

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งยืนอยู่นอกป่ามานานเพียงใดแล้วก็สุดรู้
สึกคลุมเครือดำตลอดทั้งตัวสะบัดพลั่วราวกับกำลังสยายปีกท่ามกลาง
สายลมในยามค่ำคืน คิ้วหนานัยน์ตาดำหงส์นโบทหน้าหล่อเหลาอัน
เปี่ยมไปด้วยความเฉยเมยเย็นชา ริมฝีปากบางของเขาเผยออกนิดๆ
ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างเนิบนาบ "เหตุใดองค์ชายถึงรีบจากไปเพียงนี้เล่า
ช่างทำให้โหวอย่างข้าที่ติดตามมาทั้งคืนผิดหวังจริงๆ ท่านกับฮ่องเต้
สนทนากันอย่างสนุกสนานเหลือเกิน ไม่ทราบว่าจะสนทนากับข้า
ด้วยหรือไม่"

แม้ตั้งก้วโหวจะพูดใส่ชีวิตูเลีย แต่นัยน์ตาแดงเรื่อทั้งคู่ที่คมกริบ
ราวกับมีดก็ไม่ปานของเขากลับจ้องเขม็งไปยังโอรสสวรรค์แห่งต้าเว่ยซึ่ง
ไม่ได้เจอนานมาครึ่งเดือนเต็มๆ ผู้นั้น

34

เนี่ยชิงหลินตกใจเช่นกัน 'โชนเว่ยเหลียงเหยา' จึงมาได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ เป็นไปไม่ได้หรอก... ถ้าอย่างนั้นเหตุผลเดียวที่พอจะอธิบายได้ก็คือเขาติดตามคนกลุ่มนี้มาโดยตลอดสินะ 'ไม่รู้ว่าทอนที่นางก่นด่า 'จอมโจรเว่ย' อย่างคะนองปากนั้น ท่านราชครูจะได้ยินหรือไม่

ชีวถูเลียเห็นเว่ยเหลียงเหยาในชุดทหารซึ่งมีการเตรียมพร้อมมาอย่างดี ก็ประจักษ์แจ้งแก่ใจว่าเรื่องในวันนี้ไม่อาจจบลงด้วยดีแล้ว จึงหันกายกลับไปหมายจะจับตัวฮ่องเต้น้อยไว้ แต่พอมองไปอีกที่ฮ่องเต้น้อยผู้นั้น กลับยกชายเสื้อคลุมวิ่งแผ่นแนบเข้าไปในป่าแล้ว ทำให้เขาคิดว่าได้แต่ความว่างเปล่า

เวลานี้เองกระบี่ของเว่ยเหลียงเหยาก็จู่โจมเข้ามาพร้อมกับบรรยากาศอันเยือกเย็นน่าครั่นคร้าม ชิวถูเลียไม่มีเวลาตามจับตัวฮ่องเต้น้อยอีกต่อไป ภายใต้อาณัติความมืดมิดที่ปกคลุม คู่อริเกาทั้งสองไม่มีสิ่งใดให้ต้องพะว่พะวังอีก

ต่างฝ่ายต่างต่อสู้อย่างสุดกำลังห้าห้าไม่ยั้งมือ

ตอนนี้เนี่ยชิงหลินเองก็รู้สึกว่าการที่หมอดูผู้นั้นพูดไว้หาใช่เรื่องโกหกไม่ เพราะหิ้วยากำลังมาเยือนนาง ดวงชะตาอายุสั้นโดยแท้!

ตามแผนการเดิมของนางที่คิดไว้ นางจะใช้เสียงนกหวีดเพื่อทำให้ ชิวฉวนเสียตกใจจนล่าถอยออกไป จากนั้นก็ทิ้งข้อความเกี่ยวกับภัยพิบัติ ในหมู่บ้านฮวาซีไว้ในป่าแล้วหลบหนีไปก่อน เมื่อถึงเวลานั้นองค์กรภักษ พวกนั้นที่ได้ยินเสียงนกหวีดก็จะรีบไปที่หมู่บ้านฮวาซีเพื่อแก้ไขสถานการณ์ สุ่มเสี่ยงจากการสังหารหมู่ที่นั่นก่อน

คาดว่าองค์กรภักษพวกนั้นต่างก็ไม่ว่ากันหลังจากที่รู้จกหมอลงรุ่นเยาว์คนหนึ่งนี้ ด้วยเช่นกัน พี่จางซึ่งนอนหลับไหลไม่รู้เรื่องราวอยู่ในขณะนี้ก็จะรอดพ้น จากอันตรายไปได้โดยปลอดภัย นี่เป็นวิธีแก้ปัญหอันไร้ที่ติที่เนี่ยชิงหลิน คิดขึ้นได้ในขณะนั้น

แต่ได้แต่ทำมั่งกรวารีปีศาจกลับทำผิผแผนเสียนี้ จู่ๆ ก็โผล่พรวดมา ในป่าอันเงียบสงัดยามวิกาลเช่นนี้ราวกับผีเมฆหมอกมา

เนี่ยชิงหลินคิดว่าราชครูเว่ยยังต้องโรมรันพันตูกับชิวฉวนอยู่อีก ลักพักหนึ่งแน่ หากไม่วังหนีตอนนี้แล้วจะรอดเมื่อใดกันแล้ว

นางวิ่งลึกเข้าไปในป่าแล้วเลือกต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านหนาขึ้นต้นหนึ่ง จากนั้นก็ม้วนแขนเสื้อขึ้น เริ่มปีนขึ้นต้นไม้ไป ทักษะพิเศษนี้ไม่ได้อยู่ใน ศาสตร์ทั้งหก แต่เป็นทักษะที่นางได้เรียนรู้ตอนอายุแปดขวบจากบุตรชาย รองเสนาบดีกรมอาญาในขณะนั้นเมื่อคราวที่ได้ร่วมเสด็จแปรพระราชฐาน ไปยังตำหนักแปรพระราชฐานด้วย

อย่าเห็นว่านางผอมตัวเล็ก ขี้น้ำยงธนูก็ไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว เป็นอันขาด เพราะด้วยรูปร่างที่บอบบางเช่นนี้ถึงจะเป็นเคล็ดลับสำคัญที่

ทำให้ปิ่นต้นไม่ได้อย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว แม้นางจะห่างหายจากการฝึกฝนไปเป็นเวลานาน แต่ในเมื่อมีพญายมไล่กวาดเอาชีวิตอยู่ด้านหลัง เช่นนี้ก็จะดันให้นางมีพลังกำลังอันไร้ขีดจำกัดขึ้นมา เพียงไม่กี่อึดใจนางก็ปิ่นขึ้นไปบนต้นไม้ได้แล้ว จากนั้นก็หยิบนกหวีดที่ปาเมื่อครู่เหวี่ยงออกไปนอกป่าสุดแรงเกิด หวังเพียงว่าจะเบี่ยงเบนความสนใจจากพวกทหารที่ไล่ตามมาได้ เป็นการใช้กลยุทธ์ 'เงาดำได้โฉมไฟ' นี่เป็นครั้งสุดท้าย...

"ฝ่าบาทจะเสด็จลงมาเองหรือจะให้กระหม่อมใช้ไม้สอยฝ่าบาทลงมาดีพะยะค่ะ"

หลังจากขว้างนกหวีดไปแล้ว เนี่ยซิงหลินยังไม่ทันปรับอารมณ์ให้เป็นปกติก็ได้ยินน้ำเสียงเย็นเยียบดังขึ้นที่ได้ต้นไม้นางมองลงไปตามเสียงนั้นด้วยความตกใจ ราชครูเว่ยซึ่งควรต่อสู้อย่างดุเดือดเลือดพล่านอยู่จนไม่อาจปลีกตัวมาได้ผู้นั้นกำลังยืนอยู่ใต้ต้นไม้พลางแหงนหน้ามองมาที่นางอย่างเย็นชา

ครันมองดูสถานที่ที่ไกลออกไปจากตรงนั้น นางก็เห็นชีวิตญาติและบรรดาผู้ติดตามของเขาร่วงลงไปกองกับพื้นไม่เป็นท่าเสียแล้ว อาศัยแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาทำให้เห็นว่าศีรษะและใบหน้าของพวกเขาเปรอะไปด้วยผงสีขาวเต็มไปหมด

ราชครูเว่ยช่างจัดการกับสถานการณ์ได้อย่างเด็ดขาดจับไวดีแท้ อีกทั้งไม่สนด้วยว่านักรบพบกันบนทางแคบ ผู้กล้าหาญเท่านั้นย่อมเป็นฝ่ายชนะ แต่กลับเรียนรู้วิธีการของพวกคนป่าเถื่อนที่วางยาผู้คนในหมู่บ้านฮวาชี้ แล้วตอบโต้กลับด้วยวิธีการป่าเถื่อนแบบเดียวกันเสียเลย!

ต่ำทราเมนไปแล้ว! ใช้วิธีลัดเขี่ยงี้ได้ด้วยหรือนี่!

เนี่ยซิงหลินถูกจับได้คาหนังคาเขาก็กะอักกระอ่วนใจแทบแย่อยู่แล้ว

โยต้องรบกวนท่านราชครูให้ช่วยนางด้วยเล่า จึงปีนลงมาอย่างงุ่มง่าม แต่ด้วยความที่ว้าวุ่นใจอยู่เท่าจึงเหยียบพลาดไปก้าวหนึ่งจนลื่นไถลลงไป

เดิมทีนางคิดว่าตนเองต้องร่วงหล่นกระแทกพื้นแข็งๆ เป็นแน่ แต่คิดไม่ถึงว่าท่อนแขนแข็งแกร่งข้างหนึ่งกลับจับนางไว้อย่างมั่นคง เสียชีวิตใจต่อมานางก็ถูกรัดตรึงไว้กับแผงอกอย่างแน่นหนา

นางเงยหน้าขึ้นอย่างตื่นตระหนก แล้วพบว่าใบหน้านางอยู่ห่างจาก ใบหน้าอันหล่อเหลาเย็นชาของราชครูเว่ยนั้นเพียงแค่นิ้ว และในเวลาี่ริมฝีปากบางของอีกฝ่ายก็ส่ายเล็กน้อยเผยให้เห็นฟันเขี้ยวแหลมคม วาววับอยู่ข้างในปาก ให้ความรู้สึกประหนึ่งว่าพร้อมจะขย้ำลำคองนาง อย่างไม่รู้ยั้ง

เนี่ยชิงหลินรู้ว่าตนเองอดฉลาดมากเกินไปแล้ว ขึ้นยังดันทุรัง ต่อไปอีกก็รังแต่จะอับอายขายหน้าเสียเปล่าๆ ดังนั้นควรสงบปากสงบคำ จะดีกว่า เป็นการประหยัดเวลาอีกทั้งไม่เปลืองคำพูดด้วย

เพราะคนที่จ้องมองนางตอนนี้หาใช่ใครอื่น แต่เป็นขุนนางทรงอำนาจ สูงสุดผู้เป็นยอดฝีมือด้านชั้นเชิงเล่ห์เหลี่ยมคนหนึ่งแห่งต้าเว่ย!

เว่ยเหล่งเหยาเฝ้ามองนางด้วยสายตาน่าสะพรึงกลัวชวนขนลุก โดยไม่พูดอะไรสักคำ ทำเอาคนที่ถูกมองอกสั่นขวัญแขวนไปเลยทีเดียว กระทั่งมีคนเข้ามารายงานเสียงเบาว่า "ท่านราชครู ชาวซิงหนูที่อยู่ใน หมู่บ้านฮวาซีถูกจับทั้งหมดแล้ว รวมถึงหมอลหวงจางผู้นั้นด้วย ล้วน ถูกมัดและส่งตัวไปที่เมืองหลวงพร้อมกันแล้วขอรับ"

เนี่ยชิงหลินถึงกับตัวสั่นเทิ้มทันที ที่แท้ท่านราชครูซุ่มจับตาอยู่นาน พอดู...น่าจะรู้ทุกอย่างแล้วกระมัง

ราชครูเว่ยขยับตัวในที่สุด เขารัดตัวคนร่างจ้อยไว้ในอ้อมแขนอย่าง

แน่นอนแล้วสาวเท้าเดินออกจากป่าอย่างรวดเร็ว กระโดดผล่งขึ้นไปบนรถม้าที่จอดคอยท่าอยู่แล้ว สั่งคนให้บังคับรถม้ามุ่งหน้าสู่เมืองหลวงโดยไม่รอช้า

เนี่ยซิงหลินที่ถูกโยนเข้าไปในรถม้าย่อมนั่งตัวสั่นชิดติดกับผนังรถเป็นธรรมดา อาศัยจังหวะที่รถม้าโคลงเคลงลอบมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามนางแวบหนึ่ง เขานั่งตัวตรงไขว้ขาพลาจจ้องมองนางอยู่ตลอด ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก เพียงแต่หมัดทั้งสองที่กำแน่นอยู่บนเข่านั้นทรยศต่อชายหนุ่มเสียแล้ว เพราะเผยให้เห็นถึงความโกรธอย่างรุนแรงที่เก็บงำอยู่ภายใน

เนี่ยซิงหลินชักรู้สึกปวดฟันยิ่งกว่าเดิมแล้ว เห็นทีในตำราประวัติศาสตร์ของผู้อาวุโสคงไม่ได้บันทึกเรื่องราวการบุกเดี่ยวอย่างอาชญาของโอรสสวรรค์หรือกระมัง น่าจะมีเพียงฮ่องเต้หุ่นเชิดถูกขุนนางสอพลอหุบใต้จนตายอย่างน่าสมเพชเสียมากกว่า...

รถม้าเข้ามาทางประตูข้างของวังหลวง พอเนี่ยซิงหลินก้าวลงจากรถม้าก็เหยียบลงไปบนแผ่นอิฐสี่ศรามที่คุ้นเคย แต่ยังไม่ทันได้ฝืนยืมออกมานางก็ถูกลากตัวไปตลอดทาง ผ่านประตูตำหนักเข้าไปข้างใน

ทุกสิ่งในตำหนักยังคงเป็นเช่นเดิม เว้นแต่บรรดาขันทีและนางกำนัลซึ่งคุกเข่ากันอยู่เต็มไปหมดพวกนั้นที่นางไม่รู้จำมักคุ้นเลยสักคน อันเฉี่ยวเออร์ก็ไม่ว่าไปอยู่ที่ใดแล้ว ไม่เห็นแม้แต่เงา ไร้วิญวณโดยสิ้นเชิง

ในที่สุดพอเข้าไปถึงตำหนักชั้นใน ชายหนุ่มก็สับัดข้อมือจนนางล้มลงไปกับกองกับพื้น และประตูก็ปิดสนิทลงตามหลังเขาทันที

"ท่านราชครู..." เนี่ยซิงหลินรู้สึกเจ็บข้อศอกเหลือเกิน จึงเรียกอีกฝ่ายอย่างขลาดๆ

แต่โรมาสีหน้าท่าทางขลาดๆ เยี่ยงนี้ของฮ่องเต้เป็นสิ่งที่ราชครูเว่ย เห็นแล้วถูกใจเป็นที่สุด ทว่าตอนนี้กลับกระตุ้นไฟโทสะอันไร้ขอบเขต ของเขาเท่านั้น ช่วงเสแสร้งเก่งจริงๆ คิดจะหลอกลวงข้าเหมือนที่ทำกับ ชายชาวซยงหนูทะเลตะวันตกผู้นั้นละสิ!

เว่ยเหลิ่งเหยาเดินเอามือไหล่หลังไปนั่งลงบนตั่งนุ่มแล้วหยิบถ้วยชา ขึ้นมา พร้อมกับชี้ไปที่เสื้อผ้าบนราวแขวนที่อยู่ข้างๆ พลางเอ่ยขึ้น "เปลี่ยนชุดพะยะคะ"

เนี่ยซิงหลินซ่อนตัวขึ้นมองปราดหนึ่ง ล้วนเป็นอาการของสตรีทั้งสิ้น ครบครันทั้งชุดตัวในจนถึงชุดตัวนอก...

ครั้นเห็นว่าเนี่ยซิงหลินลังเลไม่ยอมขยับเขยื้อน เว่ยเหลิ่งเหยาจึง เอ่ยขึ้นอย่างน่าครั่นคร้ามว่า "ฝ่าบาททรงปรารถนาให้ขุนนางสอพลอทรยศ อย่างกระหม่อมผู้นี้บีบคั้นฝ่าบาทให้เปลี่ยนฉลองพระองค์หรือพะยะคะ"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงดี เนี่ยซิงหลินก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาทันที พร้อมกับฉวยชุดติดมือมาด้วย เตรียมจะเดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่หลัง ฉากกัน...

"ซักก่อน...เปลี่ยนตรงนี้จะพะยะคะ" ราชครูเว่ยพูดโดยไม่เปิดโอกาส ให้อีกฝ่ายเจรจาต่อรองแต่อย่างใด

เนี่ยซิงหลินฉวยเสื้อผ้าในมือไปมา นางรู้ว่าเวลานี้ควรทำตามที ราชครูเว่ยพูดแต่โดยดีจะเป็นการดีที่สุด ถึงอย่างไรทั้งอันเฉียวเอ๋อร์และ ฟีจางล้วนอยู่ในกำมือเขา นางมีคนสนิทที่สุดเพียงสองคนนี้เท่านั้น เพื่อ พวกเขาแล้วหากต้องได้รับความอับอายอับยศอดสูบ้างจะเป็นไรไป

ครั้นเดินมาถึงเตียงนอนตรงข้ามกับตั่งนุ่ม นางนั่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนปลดม่านโปร่งลงมาชั้นหนึ่ง นำเสียดายที่ม่านบางนั้นโปร่งแสง

พอถูกแสงจากโคมไฟสาดส่องก็ราวกับมีหมอกบางกางกันชั้นหนึ่ง
เท่านั้น...นางค่อยๆ ปลดกระดุมและถอดเสื้อคลุมตัวนอกทะอะทะออก
เผยให้เห็นเรือนร่างอันงดงามที่มีผ้าเอี่ยมสีแดงเย็บขอบด้วยด้ายไหม
สีเขียวคาดรัดปิดทับอยู่ที่ลำตัว

"ถอดออกให้หมดพะยะค่ะ! เปลื้องของสกปรกนอกวังพวกนั้นออก
ให้หมด!" พอเห็นว่่านางถอดเสื้อคลุมตัวนอกแล้วก็คิดจะสวมชุดกระโปรง
ทันที ราชครูเว่ยก็ออกคำสั่งอีกครั้งอย่างแฝงเจตนาชั่วร้าย

เนี่ยซิงหลินไม่มีทางเลือกอื่นได้แต่เอาเสื้อคลุมมาพาดไว้ที่ป่าแล้ว
ถอดเสื้อตัวในออกมา อดกลั้นต่อความอับอายอันท่วมท้น รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า
อย่างรวดเร็ว

แม้เรือนร่างที่ผ่านมานโปรงนั้นจะเพริยวบาง แต่ก็เผยให้เห็น
ส่วนโค้งเว้าที่งดงามของแม่นางน้อยอย่างชัดเจนไม่ผิดเพี้ยน...

ตลอดระยะเวลาที่อีกฝ่ายผลัดเปลี่ยนชุดอยู่นั้น ราชครูเว่ยยังคง
สงบนิ่งไม่แสดงท่าทีใดๆ เพียงแต่ดวงตาหงส์ของเขาทอประกายเจิดจ้า
ขึ้นเรื่อยๆ จนเมื่อเจ้าตัวจ้อยผู้นั้นแต่งตัวเรียบร้อยแล้วเดินเยื้องย่างออกมา
ถ้วยขาในมือของราชครูเว่ยก็ถูกบีบจนแตกออกเป็นเสี่ยง

ผ้าโพกศีรษะสีครามของเนี่ยซิงหลินซึ่งพันไว้ไม่แน่นอยู่เดิมหล่น
หายไปทีโดสักแห่งตั้งแต่นางลงจากรถม้าแล้ว ในเวลานี้เรือนผมหนา
ดำสลวยจึงแผ่ขยายไปทั่วแผ่นหลังราวกับเส้นไหม ขับไบหน้าเรียวเล็ก
ของนางให้ดูหวานละมุนยิ่งขึ้น ร่างในชุดกระโปรงยาวคอคว้านลึกลับสูงส่ง
ดูราวกับตุ๊กตาหยกขาวลายครามที่งดงามประณีตละเอียดอ่อน

ราชครูเว่ยยื่นฝ่ามือใหญ่ออกไปช้าๆ แล้วค้ำกลางอากาศ

เนี่ยซิงหลินกอดริมฝีปากอย่างซึ้งใจก่อนวางมือเรียวเล็กข้างหนึ่ง

ของนางลงไปอย่างแผ่วเบา ฝ่ามือใหญ่ออกแรงดึงเพียงเล็กน้อย ร่างบอบบางของนางก็เข้าสู่อ้อมกอดร้อนผ่าวทันที

ราชครูเว่ยหรินัยน์ตาหงส์ของตนพร้อมกับเอื้อมมือไปลูบคิ้วเส้นเล็กละเอียดของตุ๊กตาหยกขาวลายครามที่อยู่ในอ้อมแขน สุดท้ายก็เลื่อนมาครีมนีปากอวบอ้วนนั้นไว้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา "พูดว่า 'สามี พักผ่อนสักหน่อยเถิดเจ้าคะ' "

เนี่ยซิงหลินถึงกับตัวสั่นเทาทันที นี่คือการพูดที่นางตะโกนเรียกพี่จาง ซึ่งกำลังลี้ภัยอยู่ในลานบ้านเมื่อตอนกลางวัน เนื่องจากอยู่ในลานบ้าน นางย่อมต้องตบตาผู้อื่น ไม่อาจเรียกออกไปว่า 'พี่จาง' เป็นธรรมดา แต่กลับถูกท่านราชครูได้ยินเข้าเสียนี้ ไม่รู้ว่าจะหาข้อแก้ตัวอย่างไรดี

"พูด!" ราชครูเว่ยเหินนางลงเล ฝ่ามือใหญ่ที่กดปากนางอยู่ก็ออกแรงบีบอย่างดุเดือด

เนี่ยซิงหลินทนความเจ็บปวดไม่ไหว จึงได้แต่พูดด้วยเสียงสั่นเทา "สะ...สามี พักผ่อนสักหน่อยเถิดเจ้าคะ..."

ดูเหมือนว่าราชครูเว่ยยังไม่พอใจ จึงบังคับให้นางเรียกซ้ำๆ ถึงสี่ห้าครั้งติดต่อกัน จากนั้นก็ถามว่า " 'สามี' ของเจ้าคือผู้ใด "

เนี่ยซิงหลินพูดเสียงอ่อย "เราไม่มีสามี..."

ทว่าครู่ต่อมานางก็ถูกกดตรึงร่างบนตั่งนุ่ม เส้นผมทั้งศีรษะของนางแผ่สยายเพิ่มเสน่ห์เข้าวนยิ่งขึ้นไปอีก กระนั้นเว่ยเหล่งเหยาหาใช่คนรักหยกถนอมบุปผา เขายังคงใจแข็งพูดว่า "คำตอบของฝ่าบาทไม่เป็นที่พอใจของกระหม่อมยิ่งนัก ตอนนี้กระหม่อมเพียรระงับความโกรธไว้ อย่างยากยิ่ง หวังว่าฝ่าบาทจะทรงถนอมพระวรกาย ตอบอย่างรอบคอบด้วยพะย่ะค่ะ"

ไข่มุกมั่งกรู้สึกเพียงว่าไหล่ทั้งสองข้างของตนถูกฝ่ามือใหญ่คู่นั้น กดลงมาจนแทบจะแหลกแล้ว เจ็บเสียจนน้ำตาร่วงเฝะ "สามีของเรา คือ...คือท่าน"

"แล้วข้าคือใคร"

"ตะ...ตั้งกั้วโหวแห่งต้าเว่ย ท่านราชครูขุนนางชั้นหนึ่งของราชสำนัก ขุนนางผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์คนสำคัญที่ดูแลจัดการงานราชกิจ... เว่ยเหล่งเหยา"

เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้ราชครูเว่ยก็ยิ้มออกในที่สุด ทว่ารอยยิ้มนั้น กลับแผ่ไปไม่ถึงดวงตา เขาท่องกลอนที่อ่านเจอในจดหมายฉบับนั้น ที่ละคำทีละบท " 'สองดวงใจร้อยรักสมัคสมาน รัตติกาลพานพบ สมถวิล'...ช่างผูกพันรักใคร่ตราตรึงกันมากเหลือเกิน ในเมื่อสามีของเจ้าน่าเกรงขามถึงเพียงนี้ เหตุใดไม่กลัวตายบ้างเลย ถึงกับกล้าหนีตามบุรุษอย่างเจ้าหมอลวงสุนัขนั้นไปได้อย่างไรกัน!"

พูดพลางฝ่ามือใหญ่นั้นก็ได้บีบคออ่อนนุ่มของไข่มุกมั่งกรไว้แน่น แล้วพร้อมหักคอได้ในเสี้ยวอึดใจ

"ทะ...ท่านราชครูเหตุใดถึงรู้เหตุผลเช่นนี้เล่า ในเมื่อท่านล่วงรู้ถึง ความลับที่ข้าอุตสาหะเพียรซ่อนไว้แล้ว ย่อมน่าจะรู้ว่าที่ความนี้ข้าต้องหนีไป ก็เพราะไม่มีทางเลือกอื่น หนีตาม...หนีตามบุรุษอะไรก็ได้กัน เป็นเพราะ ข้าไม่อาจเปิดเผยตัวตนว่าเป็นสตรีให้คนที่จ้องจะฉวยผลประโยชน์รู้ได้ ต่างหาก นั่น...จะทำให้ท่านราชครูพลอยลำบากไปด้วยนะสิ!"

น่าเสียดายที่ตอนนั้นราชครูเว่ยไม่เชื่อในคำพูดของนางสักคำแล้ว ในเมื่อฮ่องเต้ยังคงหวัระหวะพุดคุ้ยล้อเล่นอย่างว่าเรื่งกับองค์ชายชยงหนู ผู้โด่งดังในเรื่องการสังหารหมูในเมืองต่างๆ ได้ ช่างเก่งกาจน่าทึ่งโดยแท้!

"ในเมื่อฝ่าบาททรงมีเจตนาดี กระทบ่อมในฐานะ 'สามี' ของฝ่าบาท ย่อมต้องซาบซึ้งในน้ำพระทัยเป็นธรรมดา แต่พระวรกายอันล้ำค่าของฝ่าบาทไปรอนแรมอยู่ข้างนอกนานถึงเพียงนี้ กระทบ่อมจำต้องช่วยฝ่าบาทตรวจสอบให้ถี่ถ้วนสักหน่อยแล้วพะย่ะค่ะว่ามีตรงส่วนใดบกพร่องไปบ้างหรือไม่..."

จิตใจต่อมาริมฝีปากเย็นเยียบของราชครูเว่ยก็ประกบลงมาริมฝีปากและลื่นอันดูดดื่มร่ำร้อนของเขาราวกับจะดูดกลืนวิญญาณของนางออกไปก็ไม่น่าแปลกใจ ส่วนฝ่ามือใหญ่อีกข้างหนึ่งก็ตะปบลงไปที่ยกกระโปรงซึ่งบานออกแล้วรูดเข้าไปประหนึ่งงูเหลือมที่กำลังเลื้อยคืบคลาน หมายถึงทั้งกางเกงเนื้อนุ่มตัวในออกมาให้ได้

นัยน์ตาของเนี่ยซิงหลินแดงก่ำมีหยาดน้ำเอ่อคลอ นางพยายามดิ้นให้หลุดพ้นอย่างสุดกำลัง จนกระทั่งราชครูเว่ยผ่อนคลาयरิมฝีปากและลื่นออกไปอย่างยากเย็น นางถึงได้ละล้าละลักพูดขึ้นว่า "ท่านราชครู! ข้าผิดไปแล้ว ขอท่านราชครูโปรดเมตตาข้าด้วย ข้า...ข้ายังไม่มีระดู..." คำพูดประโยคนี้ของเนี่ยซิงหลินเป็นความจริงโดยแท้ เนื่องจากนางถูกจำกัดอาหารมาเป็นเวลานาน การเติบโตของนางจึงช้ากว่าคนรุ่นราวคราวเดียวกันพวกนั้นที่เป็นมารดากันไปตั้งนานแล้ว

มือใหญ่ของราชครูเว่ยที่กำลังปลดเปลื้องเสื้อผ้าของเนี่ยซิงหลินถึงกับชะงัก ก่อนถามขึ้นอย่างเย็นชาว่า "แล้วอย่างไรหรือพะย่ะค่ะ"

危宮惊梦 2

Wei Gong Jing Meng 2

เชิดรักมั่งกรซ่อนเงาหงส์ 2

ขวงซังจยาขวง เขียน

Apple a Day แปล

จำนวน 392 หน้า

ราคา 459 บาท

Published originally under the title of 《危宮惊梦》(Wei Gong Jing Meng)

Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3428-6

ภาพประกอบ 十七悠 Shi Qi You

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ฮ่องเต้น้อยพระองค์นี้ช่างขวัญกล้าเทียมพานัก
ไม่เพียงหนีออกจากวังหลวงไปโดยไม่นึกเสียดายตำแหน่ง
ที่ผ่านมายังจงใจปิดบัง**ความลับเรื่อง**ที่นางเป็นสตรีอีก!

'เว่ยหลิ่งเหยา' ที่เพิ่งยอมรับ
เรื่องรักชอบซ่อนแต่ทำให้เป็นบุรุษได้ไม่ทันไร
พอได้รู้ว่านางเป็นสตรีเขาก็ยิ่งดีใจเจียนคลั่ง
วาดฝันไปถึงวันที่นางคลอดบุตรให้เขาเสียแล้ว
ทว่ายามเห็นภาพนางอยู่กับชายอื่นอย่างสุขใจ
ในบ้านหลังน้อยช่างบาดตาเขาเหลือเกิน
เมื่อเขาตามหาตัวนางพบแล้ว
ชาตินี้ก็อย่าได้หวังว่าจะหนีเขาพ้นอีกเลย

จะก่อเรื่องก่อราวอะไรก็จงมาอยู่ภายใต้สายตาเขา
รอวันมาเป็นภรรยาเขาโดยสมบูรณ์แต่โดยดี!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3428-6

9 786160 634286

ราคา 459 บาท